

EMRAH SERBES • Çekiç ve Gül

EMRAH SERBES 1981 Yalova doğumlu. Akdeniz Üniversitesi Turizm İşletmeciliği ve Otelcilik Yüksekokulu'yla Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü yarım bıraktı, Dil ve Tarih-Cografya Fakültesi Tiyatro Bölümü'nü bitirdi. Öğrencilik yıllarında *BirGün* gazetesi için söyleşiler kaleme aldı, *Radikal 2* için tiyatro eleştirileri yazdı, *Hayvan* dergisinin Ankara muhabirliğini yaptı. Kitapları: *Her Temas İz Bırakır* (roman, 2006), *Son Hafriyat* (roman, 2008), *Erken Kaybedenler* (hikâye, 2009), *Hikâyem Paramparça* (seçki, 2012), *Deliduman* (roman, 2014), *Müptezeller* (roman, 2016).

İletişim Yayınları 3184 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 563

ISBN-13: 978-975-05-3346-4

© 2022 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2022, İstanbul

EDITÖR Tamlı Bora

KAPAK Suat Aysu

KAPAK İLLÜSTRASYONU Rewhat Arslan

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

EMRAH SERBES

Çekiç ve Gül

BEHZAT Ç.

Bir AnKara Polisiyesi

Hilal'e...

İÇİNDEKİLER

Siyah Cam	9
Bebek Mezarı	27
Kötü Zamanlar	55
Cinayet'in Kızı	77
Çekiç ve Gül	91
Çanık	107
Kayıp Silah	125
İtibar	143
Gazinocular Savaşı	171
İkna	197
İlim Sahibi Şahıs	213
Nöbetçi Savcının Emri	237
Millet Bahçesi Cinayeti	275
Gasp'inin Ölümü	315

Siyah Cam

Yenilenen Ankara Emniyet Müdürlüğü binasını 15 Temmuz törenlerine yetiştirmek için alelacele açmışlardı. Dış cepheye bakınca her şey tamammış gibi görünse de içerisi aylardır şantiyeyi andırıyordu. Binanın çeşitli katlarından yükselen matkap ve çekiç sesleri günlük rutinin parçası olmuş, hemen her tarafa ağır bir boya ve tiner kokusu sinmişti.

Başkomiser, siyah camlı sorgu odasının karşısındaki bölümde olay yeri tutanaklarını okuyordu. Ziynetlerini gasp ettikleri altmış iki yaşındaki Fethiye Çınar'ı yalnız yaşadığı evinde öldürmüşler, kolundaki bilezikleri çıkarabilmek için de elini bileğinden kesmişlerdi. Okuduğu buydu. Kırk sekiz saattir uykusuzdu başkomiser. Çay ocağının elektrik bağlantısı çalışmalar nedeniyle ikide bir kesildiğinden çamur gibi bir hazır kahve duruyordu önünde.

Behzat Ç., Cinayet Büro Amirliği'nde başkomiser, hayata karşı işlenen suçlar uzmanı. Bir 216 yakıp derin bir nefes çekti ciğerlerine. Seneler süren meslek hayatında sıradan bir gündü, genel manzara belliydi, aşağılanma, açlık, cehalet, sefalet, açgözlülük, cinayet ve gasp. Biraz yorgun, biraz bıkkın ve biraz da delice bir ifade vardı yüzünde. Biraz da o eski

usul adamların dokunaklı havası. Her şey değişirken değişmeyen bir bakış, acı bir tını ve birkaç şey daha.

Harun odaya girdi, yanında kırk beş yaşlarında gösteren tıknaz bir adam vardı. Behzat Ç. adamın çopur yüzüne, etli burnuna ve özellikle kalın bileklerine dikkatle baktı, “O şerefsiz bu mu?” diye sordu.

“Yok amirim,” dedi Harun. “Bu bizim Zafer Usta. Sen niye burada oturuyorsun?”

“Nerede oturayım, her yer yıkılıyor.”

Usta, yüzünde alingan bir tebessümle kartını uzattı, “Zafer Soykan,” dedi. “PVC Kaplama ve Cam Sistemleri. Bu sistemlerin Ankara’daki yetkili bayii biziz, yerimiz Pursaklar’da, bizden başka bayiiyim diyen varsa yalan söyler.”

Behzat Ç. elindeki kartı evirip çevirdi, “Adam nerede?” diye sordu Harun’a.

“Ben de oraya geliyorum ağbi,” dedi Harun. Siyah camın önüne yürüdü, telsizin anteniyle kafasını kaşıyordu, “Şimdi Zafer Usta,” dedi. “Bu montajı yapan adamlarda omega eksikliği mi var? Bu adamlar durgun zekâlı mı?”

Zafer Usta’nın kaşları çatıldı, sırtı dikleşti, “Ayıp oluyor,” dedi. “Montajı bizzat ben yaptım. Ben kendimi bildim bileli PVC sektörünün içindeyim.”

Harun derin bir nefes alıp telsizin antenini alnına bastırdı, “Usta,” dedi. “Biz de kendimizi bildik bileli sorgulama sektörünün içindeyiz. Böyle siyah cam olmaz.”

Zafer Usta avucunun içiyle cama vurup “Ne var ki?” diye sordu şaşkınca. Pantolonunun sağ cebine takılı mezurayı çıkarttı, cama dayayıp ölçüm yaptı, “Bir milim kayma yok. Bir milim kayma varsa ben bu mesleği bırakırım.”

“Bırak!” diye çıkıştı Harun, “Burası siyah camlı oda. Biz sorguladığımız adamı göreceğiz, adam bizi görmeyecek. Şimdi oradaki adam bizi görüyor tamam mı? Oradaki denyo, bizi izliyor iki saattir. Camı ters takmışsın.”

“Adam orada mı?” diye sordu Behzat Ç. sinirle.

“He ağbi,” dedi Harun. “Nezarethanede boya işi vardı, bu-
raya kapattım.”

“Ne olmuş boya işi varsa!”

“Tiner kullanıyorlar, nezarethanedeki herkes kafayı bul-
du, bu adam bize ayık lazım.”

Harun kapıyı anahtarla açtı. Sorgu odasında, yirmili yaş-
larda, âdemelması belirgin, yanakları içeri çökmüş, zayıf, sa-
rı benizli biri oturuyordu. İçeri girenleri görünce mavi göz-
leri korkuyla büyüdü, oturduğu sandalyede kaçmak ister gi-
bi geri çekildi. Behzat Ç. olay yeri fotoğraflarını önüne atıp
karşısına oturdu, bakışları sabit ve sertti, bir süre gözlerini
ayırmadı karşısındaki genç adamdan. “Sana niye Patpat di-
yorlar?” diye sordu.

“Memur ağbi ben boğuluyorum,” dedi Patpat. “Beni bura-
dan çıkarın! Bende panik atak var. Bende ruh hastalığı var.
Ben kapalı alanlarda fazla kalamıyorum.”

“İyi de senin bundan sonraki hayatın kapalı alanlarda ge-
cecek zaten,” dedi Harun. “Yavaş yavaş alışmaya bak.”

Patpat panikle bağırdı, “Ağbi gözünü seveyim ben ne yap-
tım ki!”

“Sus lan!”

Kapının eşiğinde durmuş, söze girmek için fırsat kollayan
Zafer Usta, “Yalnız bize böyle bir bilgi verilmedi camı takar-
ken,” dedi.

“Ne bilgisi usta! Neyin bilgisi verilecek. Bak bu katil! Bu
başkomiser! Bu da cam! Bu bunu görecek. Bu bunu görme-
yecek. Aradaki cam da ona göre duracak. Bu camı çıkarıp
baştan takacaksın.”

“Memur ağbi ben kimseyi öldürmedim.”

Patpat, Harun’dan umudu kesmiş, Behzat Ç.’nin gözleri-
nin içine bakıyordu, tutuklanma korkusunun, içine derin
derin işlediği belliydi. Bir şey söylemedi başkomiser, dirse-

ğini masaya dayadı, elini yanağına yaslayıp Patpat'a bakmayı sürdürdü.

Zafer Usta dişlerini sıkıp dudaklarını büzmüş, Harun'u düşmanca süzüyor, burnundan soluyordu, "Birincisi," dedi. "Bana bağırma! İkincisi camı çıkarırsak garantisi gider."

"Kullanmadığımız camın garantisi nasıl gider?"

"Bunlar özel üretim, taktın çıkardın yok. Paketi açıp montajı yaptın mı iş bitti. Garantisi bulunduğu yerde."

Harun bir elini masaya koyup gözlerini kapatmış, diğer eliyle mesh eder gibi başını sıvazlıyordu. Gülümsemeye çalışıyor ama başaramıyordu. "Ağbi sen de bir şeyler söylesene" der gibi baktı Behzat Ç.'ye. Başkomiser ellerini ensesinde kenetlemiş Patpat'ı inceliyordu hâlâ, "Sana niye Patpat diyorlar?" diye sordu yine.

Patpat başını önüne eğdi, yüzünde utançla karışık bir tebessüm belirdi, "Bizim mahallede belediyenin voleybol sahası vardı memur ağbi," dedi. "Beton saha. Küçükken arkadaşlarla voleybol oynardık akşamları, ben çıplak ayakla oynardım. Ayaklarım pat pat ses çıkarırdı. O yüzden adım Patpat kaldı."

"Niye çıplak ayakla oynuyordun?"

"Mecburluktan ağbi. Yokluktan. Ayakkabılarım eskimesin diye. Anam öldü, babamı hiç görmedim. Garip büyüdük."

"Şimdi usta," dedi Harun, elini yüzünden geçirdi, derin bir nefes aldı, "Sen misal bulaşık makinesinin yerine çamaşır makinesi takıyorsun, çıkar baştan tak deyince de garantisi gider diyorsun. Peki, ben ne yapacağım vatandaş olarak, çamaşır makinesinde bulaşık mı yıkayacağım? O zaman garanti kapsamında mı olacak?"

"Bunlar beyaz eşya değil, kırılabilir eşya, PVC. Bunlarda montaj bir sefer olur, benim ikinciye yetkim yok."

"Hani yetkili bayii sendin lan," dedi Behzat Ç..

"Ben Ankara bayiiyim. Bölge bayiiine sormam lazım."

Başkomiser elini öfkeyle kaldırıp “Git sor o zaman,” diye bağırdı. “Bizim camımızı düzgün takın kardeşim!”

Harun nihayet kendini anlayan biri çıkmış gibi iç geçirdi, başını öne arkaya salladı.

Zafer Usta bir adım geri atıp “Niye kızılıyorsunuz ki,” dedi. “Garanti şartnamesi neyse ben size onu söyledim.”

“Hâlâ garanti diyor ya!” diye bağırdı Harun. “Kullanmadığımız camın garantisi niye gitsin? Bizim suçumuz ne! Biz mi bombaladık lan Emniyet’i darbe gecesi! Biz mi yıktık buraları! Bizi darbeden önce Köpek Eğitim Merkezi’ne sürmüşlerdi. Köpek mamalarının tadına bakıyorduk amirimle, köpekler ishal olmuştu, nedenini anlamaya çalışıyorduk. Bir baktık havada jetler uçuyor, Gölbaşı’na, dibimize bomba yağıyorlar. Köpekler deliye döndü, bize saldırdılar. En güvendiğimiz köpekler bizi ısırды darbe gecesi. İki ay sonra, ‘Emniyet’te polis kalmadı,’ dediler, aldılar bizi yine buraya. Bizim garantimiz niye gidiyor şimdi? Söyle bakalım bizim garantimizin gitmesi doğru mu şimdi?”

Usta arkasına bakmadan çıktı, Harun döndü sinirle Patpat’ın üstüne yürüdü, masaya vurdu. Patpat yerinden sıçradı, Harun oturttu onu.

“Niye bileğini kestin lan kadının? Niye sabunlayıp çıkarmanın bilezikleri?”

“Bende panik atak var. Bende ruh hastalıkları var. Benim üstüme öyle gelme ağbi. Bana ani hareketler yapma. Öyle bağırma ben korkuyorum. Benim aklım çıkıyor. Benim aklım gidiyor geri gelmiyor.”

Patpat koluyla yüzünü kapatıp büzülmüş, ağlayıp titremeye başlamıştı. Harun bir sandalye çekip onun yanına oturdu. Ufak ufak dokunup “Hişt... hişt...” dedi. Patpat her dokunuşta irkiliyor, kaçıyordu.

Yakınlarda bir matkap çalışmaya başladı, ses dalgaları dağların arasındaki bir uğultu gibi, helezonlar çizerek gitgi-

de yükseldi. Ardından derin bir sessizlik geldi. O sessizliğin içinde sanki tiz bir çığlık asılıydı. Behzat Ç. yıpratıcı senele-
rin ardından artık kalbinin yorulduğunu, içinde kapanma-
yacak kocaman bir çukur oluştuğunu hissediyordu.

Harun başparmağıyla Patpat'ın çenesine alttan bastır-
dı, kafasını yukarı kaldırdı. Patpat ellerini koltukaltına soktu,
sessizce ağlamaya devam etti. Harun, kendisinden beklenil-
meyecek kadar sakin, tok ve kederli bir sesle, "Sabaha kadar
uyumadım," dedi. "Ama sen bu kadını kestini diye değil."

"Ağbi valla kesmedim."

"Kesmeyi unut. Önemli değil o. Bu olay o kadar önem-
li bir şey değil bizim için. Cinayetler içinde bir cinayet. Gö-
rünmez bile. 45 30'dan başka kimse umursamaz. 45 30 bile
o kadar umursamaz."

"45 30 ne ağbi?"

"Karşıdaki başkomiserin telsiz kodu. İkimizin baktığı
dosyaların kodu da 45 30. Biz bir olayı aldık mı, o dosya kı-
yamete kadar 45 30'da kalır. Kıyamet koştuktan sonra telsiz
kodları baştan dağıtılacak, o zaman kim bakar, Allah bilir.
Biz de görevi bırakacağız o zaman, öbür tarafa teslim ede-
ceğiz elimizdeki dosyaları. Ne diyordum... Şu ölen kadın...
Kaç yaşına gelmiş zaten, yaşayacağını yaşamış. Biraz da kir-
li çıkmış, olan olmuş. Kadının bir önemi yok, çektiği acı-
nın bile fazla bir önemi yok. Bunun daha beterini çocukla-
ra yapanları gördük. Bunlar olağan şeyler. Neyse... Ben olay
yerinden gece üçe doğru ayrıldım, eve gittim. İnsan yorgun
argın eve gidince ne yapar, yatağa uzanır, çok affedersin ha-
nımına sarılır değil mi? Sonuçta bir ailesin sen. Ben de öyle
yaptım. Hanım uyandı, beni göğsümden itti, ne dedi biliyor
musun? 'Şampuan aldın mı?' dedi."

Harun ceketinin yan cebinden, kare kutuda, küçük bir
şampuan çıkarıp demir masanın üstüne koydu. Behzat Ç.
masada parmaklarıyla trampet çalıyor, gözleriyle Patpat'ı

tartmayı sürdürüyordu. Sanki uzun zamandır aradığı bir hakikat onun yüzünde gömülüydü.

“Kadının cesedini gördüm ya,” dedi Harun. “Kan içinde kalmış, saçları bile pelte gibi olmuş, yapışmış haliya. İşte tam o an şampuan almam gerektiği geldi aklıma. Üç sokak ötede bir nöbetçi eczane vardı, bir koşu gittim, aldım şampuanı. Peki hanım ne dedi biliyor musun? ‘Teşekkür ederim mi? Aferin mi?’ Hayır, ‘Bu şampuanı mı aldın?’ dedi. Söylerken ‘bu’yu vurguladı, dudaklarını büzdü, vurgulayabildiği kadar vurguladı ‘bu’yu. Sanki bu şampuan, işte bu önünde duran, dünyanın en iğrenç şeyiydi.”

Behzat Ç. bir 216 yaktı, keskin ışığın altında duman katı bir nesneymiş gibi yükseldi.

“Ağbi bana da bir sigara verir misin?” dedi Patpat.

Behzat Ç. başını iki yana salladı.

Harun, “On aylık bir oğlum var,” diye devam etti. “İsmi Behzat.”

“Allah bağışlasın,” dedi Patpat.

“Sağ ol. Şampuanı ona aldım. Sonuçta bir tane oğlum var. Paraya kıydım en kalitelisini aldım şampuanın. Peki hanım ne dedi? ‘Çocuğa bu şampuanı mı aldın?’ dedi. ‘Hiçbir şey bilmiyordum, çocuğa gitmişim kellik şampuanı almışım.’ Alakası yok, bak ne yazıyor üstünde, ‘yoğun saç dökülmesine karşı bitkisel bakım şampuanı’ yazıyor. ‘E bizim oğlanın da saçları seyrek diyorum,’ anlamıyor. ‘Bebe şampuanı almam gerekiyormuş.’ ‘E söyledin mi bebe şampuanı diye?’ ‘Hayır. Böyle şeyleri söylemeye gerek yokmuş, ben çok ilgisiz bir babaymışım.’ Öyle deyince bağırardım çağırardım biraz, ne dedim tam hatırlamıyorum. Böyle boğazıma bir şey tıkanmıştı, dolmuştum, onu atmam lazımdı tamam mı? Sesi duyunca Behzat uyandı, ağlamaya başladı. Hanım da yüzüne iğrenerek baktı. O bakışı nasıl anlatsam, soğuk bir bıçak gibi. İnsanın karısının onun yüzüne iğrenerek bakma-

sı ne demek biliyor musun? Bilemezsin, çünkü bekârsın kodumun yerinde, bekârsın ve sapıksın. Bir adam sırf karısının onun yüzüne iğrenerek bakmasından ötürü intihar edebilir. Bunu öğren tamam mı? Bugün benden bir şeyler öğrenmeye bak. Bu sabah Harun Sinanoğlu'ndan bir şeyler öğrenmeye bak. Bu fırsatı her zaman bulamazsın. Kadını niye öldürdün lan!”

“Ekmek çarpsın öldürmedim.”

Duvara inen bir balyozun sesi duyuldu aniden, sonra bir daha, arka arkaya devam etti böyle. Harun ceketini çıkarıp sandalyenin arkasına astı, gömleğinin kollarını katlayıp dirseklerine çekti. Patpat'ın başına eğildi, üzüntüsünün içinde vahşi bir öfke vardı, “Behzat sabaha kadar ağlayıp durdu,” dedi. “Başında bekledim, ‘Ağlama Behzat, Ağlama,’ dedim. Ama susmadı. Sonra hanımı seyretmeye başladım Behzat'ı pışıpışlarken. Bana hâlâ can düşmanıymışım gibi bakıyordu. O zaman ona dedim ki, ‘Senden nefret ediyorum.’ Oysa ki ondan nefret etmiyorum. Seviyorum onu, severek evlendim. Bak burası mühim, kimseyi unutmak için değil, severek evlendim. Ama bu sevgim öldürüldü.”

“Ağbi bana bunları neden anlatıyorsun?”

“Bir şeyler öğren diye anlatıyorum, bu kodumun hayatında, şu boş kafana bir şeyler girsin diye anlatıyorum. Kadının kafasına neyle vurdun lan!”

“Yok ağbi öyle bir şey.”

Öndeki lamba cızırdamaya başladı, pat etti ve birden söndü. Behzat Ç. dibine geldiği 216'yı karton kahve bardağının içine attı, cız etti izmarit. Işık arkadan vurunca Behzat Ç.'nin yüzü gölgede kalmıştı, “Bilezikler nerede?” diye sordu yarı karanlığın içinden. “Parayı ne yaptın? Üstünü nerede değiştirdin? Bunları tek tek düşün. Bunların hepsinin cevabını tek tek alacağım senden. Yoksa bu odadan çıkamazsın.”

“Çıkamazsın deme amirim, korkuyorum.”